

D E H O O G E R A A D D E R N E D E R L A N D E N ,

Gezien het beroepschrift in cassatie van X te Z tegen de uitspraak van den Raad van Beroep voor de directe belastingen te Arnhem van 20 Mei 1938 betreffende den hem opgelegden aanslag tot navordering van inkomstenbelasting over het belastingjaar 1934/1935;

Gehoord den raadsman van belanghebbende;

Gezien de stukken;

Overwegende, dat aan belanghebbende, die oorspronkelijk was aangeslagen naar een zuiver inkomen van f.2500, een nadere aanslag naar een zuiver inkomen van f.6500 is opgelegd, op grond dat den Inspecteur sedert het vaststellen van den aanslag is gebleken, uit de bij een onderzoek door den Rijksaccountant verkregen nauwkeurige gegevens van den omzet en de verkoopprijzen, dat de bedrijfswinst ongeveer f.4000 meer heeft bedragen dan aangegeven was;

dat belanghebbende hiertegen in de eerste plaats heeft aangevoerd, dat de aanslag is opgelegd op 12 Mei 1937, toen reeds drie jaren na den aanvang van het belastingjaar waren verstreken, zoodat de aanslag, als in strijd met artikel 82 der Wet op de Inkomstenbelasting 1914, moet worden vernietigd;

dat de Raad van Beroep aangaande dit bezwaar heeft overwogen, dat de vaststelling van den aanslag in de inkomstenbelasting tot stand komt door de onderteekening van het betreffende register door den Inspecteur; dat blijkens mededeeling van den Inspecteur, vermeld in zijn verzoogschrift, de onderteekening van het register waarin de onderhavige aanslag was opgenomen vóór 1 Mei 1937 is geschied; dat de aanslag dus tijdig werd opgelegd;

Overwegende dat in de tweede plaats als bezwaar is aangevoerd, dat geen nieuw feit in den zin der wet aanwezig was, dat immers balans, winst- en verliesrekening bij de aangifte waren overgelegd, en de cijfers den Inspecteur volkomen bekend warden; dat de navordering gegrond is, niet op het gebleken zijn van de onjuistheid dezer cijfers, maar op een andere berekening, namelijk naar een

bepaald percentage van den omzet, welke berekening de Inspecteur ook vóór het opleggen van den aanslag had kunnen maken;

dat de Raad van Beroep te dezer zake heeft overwogen:

"dat de Inspecteur hiertegen in het verzoekschrift aanvoert, dat het hem voorkomt, gelet op de zeer vele en onderling een geheel vormende feiten, opgenomen in het extract van het accountantsrapport van 29 October 1936, welke feiten bij de vaststelling van de oorspronkelijke aanslagen niet bekend waren, dat hier van een nieuw feit sprake is;

dat de raadsman van appellant nog heeft aangevoerd, dat alles wat de Inspecteur tot motiveering der navorderingsaanslagen aanvoert, hem reeds bij het opleggen der oorspronkelijke aanslagen bekend had behooren te zijn; dat immers reeds eerder een accountantsonderzoek werd ingesteld, en bij het tweede onderzoek geen enkel nieuw feit bleek, doch de accountant tot andere conclusies kwam, tot verandering van inzicht dezelfde cijfers betreffende;

dat de Inspecteur hiertegen heeft aangevoerd, dat bij het eerste accountantsonderzoek, waarvan het rapport nader is overgelegd, alleen de boekhouding is gecontroleerd, waar geen reden werd gevonden, daarvan af te wijken, daar er geen onjuistheden in gevonden waren, en het brutowinstpercentage als normaal was te beschouwen; dat echter bij het nadere accountantsonderzoek, ingesteld ter controle van de opgaven voor de omzetbelasting, is gebleken, dat appellant zeer hoge prijzen aan zijn uitbrengklanten in rekening bracht, en uit een berekening gebaseerd op deze verkoopprijzen, waarbij rekening was gehouden met lagere prijzen bij winkerverkoop, was gebleken, dat de omzet belangrijk hooger moest zijn geweest, dan uit de boekhouding bleek; dat het constateeren van de zeer hoge verkoopprijzen, welke grond opleverde voor het vermoeden, dat de ontvangsten te laag waren opgegeven, was een nieuw feit als bedoeld in artikel 82 der Wet op de Inkomstenbelasting; dat de accountant deze verkoopprijzen ook bij het eerste onderzoek had kunnen kennen, maar daartoe geen aanleiding was, daar het brutowinstpercentage aanvankelijk niet te laag voorkwam";

Overwegende dat daarna een bezwaar is opgeworpen, luidende, voor zoover in cassatie van belang is, dat de Inspecteur niet heeft aangetoond, dat aan de administratie van belanghebbende zoodanige gebreken kleven, dat zij als onjuist, onvolledig of onbetrouwbaar moet worden verworpen;

dat de Raad van Beroep te dier zake heeft overwogen:

"dat de boekhouding is gevoerd volgens de enkelvoudige methode, als grondslag waarvoor gehouden werd een kladkasboek, waarin o.a. de dagelijksche winkelontvangsten in één bedrag werden genoteerd; dat, waar de juistheid van de geboekte winkelontvangsten niet is te controleeren, uit een dergelijke boekhouding de winst niet met zekerheid kan worden opgemaakt, ook al zijn er boekhoudkundig geen fouten in aan te wijzen;

dat echter, indien een op voldoende vaststaande gegevens gebaseerde berekening, als ten deze door den Rijksaccountant en den Inspecteur gemaakt, een geheel ander resultaat oplevert een dergelijke boekhouding kan worden verworpen";

Overwegende dat de Raad van Beroep vervolgens, na raadpleging van een deskundige, de berekening van den Inspecteur geacht heeft op goede gronden te steunen, behalve in verband met eenige omstandigheden, waaronder de onvolledige vakbekwaamheid van belanghebbende, die den Raad er toe brengen het zuiver inkomen te bepalen op f.4500, waarna de Raad den aanslag naar dat zuiver inkomen heeft vastgesteld;

Overwegende dat belanghebbende in cassatie stelt: Schending althans verkeerde toepassing van artikel 82 der Wet op de Inkomstenbelasting 1914 in verband met artikel 16 der wet van 19 December 1914 (Staatsblad no.564) en tot toelichting aanvoert:

A. dat de Raad van Beroep onder "navorderen" ten onrechte heeft verstaan het te boek stellen van het na te vorderen bedrag in het register van aanslagen en het ondertekenen van dit register door den Inspecteur; dat deze opvatting niet juist is, moettende onder navorderen worden verstaan het brengen van den naam van den belastingschuldige en het door deze te betalen bedrag ten kohiere;

B. dat de Raad van Beroep ten onrechte heeft aangenomen dat hier aanwezig was een tot navordering aanleiding geven feit, dat de Inspecteur immers met hetgeen hij tot motiveering van den aanslag aanvoert, bekend had kunnen en behooren te zijn bij het opleggen van den oorspronkelijken aanslag, nu er vóór het opleggen van dien aanslag reeds een accountantsonderzoek had plaats gevonden; dat voorts bij het tweede accountantsonderzoek geen feiten aan den dag zijn getreden die bij het eerste onderzoek over het hoofd waren gezien - wat dan trouwens nog een ambtelijk verzuim zou zijn geweest, hetwelk navordering uitsloot - ,

waarbij belanghebbende er op wijst, dat de bij het tweede accountantsonderzoek geconstateerde hoge verkoopprijzen ook bij het eerste onderzoek reeds open en bloot lagen;

C. dat de Raad van Beroep op ondeugdelijke gronden de boekhouding verworpen heeft, aangezien als zoodanig noch kan gelden de onmogelijkheid om de winkelontvangsten te controleeren noch het in één bedrag geboekt zijn van de dagelijksche winkelontvangsten, terwijl het den Raad evenmin vrij stond, zulk eene boekhouding te verwerpen indien eene op voldoende gegevens gebaseerde berekening tot een geheel ander resultaat voert, en hij dat ook niet mocht doen nu, naar vaststaat, de vakbekwaamheid van belanghebbende onvoldoende was;

Overwegende aangaande onderdeel A:

dat de wet, in artikel 82 sprekend van navordering, daarmede, blijkens het tweede lid van dat artikel en blijkens de artikelen 83 en 84, bedoelt het vaststellen van een aanslag tot navordering;

dat nu, naar het stelsel der wet, het vaststellen van een aanslag geschiedt doordat de met de vaststelling belaste autoriteit den aanslag te boek stelt en die teboekstelling onderteekent;

dat zulks blijkt uit het derde lid van het thans vervallen artikel 62, naar hetwelk de besluiten der schattingscommissie door den voorzitter en tenminste één der leden werden onderteekend, daar immers geen twijfel behoeft te bestaan, of onder deze besluiten behoorden die tot het vaststellen van aanslagen, van welke vaststelling artikel 69 der Wet ten aanzien van de schattingscommissiën in een thans vervallen eerste lid gewaagde;

dat er geen reden bestaat om aan te nemen, dat de wet dit, voor de schattingscommissiën en naar het vervallen artikel 68 ook voor de commissiën van aanslag geldende stelsel niet ook zou hebben aanvaard voor de aanslagen, hetzij primitieve hetzij tot navordering, die door den Inspecteur alleen worden opgelegd;

dat de wijze van teboekstellen in de wet niet is geregeld, maar dat de wetgever in deze het oog zal hebben gehad op het bij de belastingadministratie in gebruik zijnd register van aanslagen, een stuk dat trouwens in de wet op de vermogensbelasting, zooals die oorspronkelijke luidde, met name bekend was;

dat nu weliswaar het kohier den titel vormt, krachtens welke de belasting van den aangeslagene wordt ingevorderd, maar dat gegeven des wetgevers hierboven vermelde bedoeling geenszins mag worden aangenomen, dat het vaststellen

daarvan als de daad van navordering zou mogen worden aangemerkt;

dat het karakter van het kohier, strekkende tot invordering van hetgeen naar den aanslag verschuldigd is, duidelijk blijkt uit de plaats waar de wetgever de werking er van heeft neergeschreven, namelijk in artikel 1 der wet van 22 Mei 1845 (Stbl.No.22) op de invordering van 's Rijks directe belastingen;

dat dan ook het oorspronkelijk artikel 129 der Wet op de Inkomstenbelasting 1914 in zijn tweede lid de invordering krachtens de kohieren regelend, het vaststellen van deze laatste rekende tot de taak van de Inspecteur, onverschillig of de aanslag was vastgesteld door dezen dan wel door een der in de wet genoemde commissiën;

dat uit een en ander volgt, dat onderdeel A van het middel niet kan slagen;

Overwegende aangaande onderdeel B:

dat belanghebbendes meening, dat de Inspecteur bij het opleggen van den primitieven aanslag reeds bekend had behooren te zijn met hetgeen hij aanvoert tot motiveering van den navorderingsaanslag, er op steunt, dat vóór het opleggen van den primitieven aanslag een accountantsonderzoek had plaats gevonden;

dat die gevolgtrekking echter niet juist is;

dat toch het enkele feit, dat een accountantsonderzoek heeft plaats gevonden, geenszins medebrenkt, dat niet, hetzij door een nader accountantsonderzoek hetzij op andere wijze, nieuwe feiten aan den dag kunnen treden;

dat voorts belanghebbendes bewering, dat bij het tweede onderzoek geen nieuw feit is gebleken, strijdt met hetgeen de Raad van Beroep ter zake heeft vastgesteld, namelijk dat bij dat onderzoek gebleken is van het in rekening brengen aan de uitbrengklanten van zeer hoge prijzen, terwijl van een open en bloot liggen van die prijzen niets is komen vast te staan;

dat eindelijk ten onrechte in het middel de eisch is gesteld, dat die prijzen reeds bij het eerste onderzoek onder de aandacht van den accountant hadden moeten komen; dat toch die eisch er geen rekening mede houdt dat, zoo min als dat van den Inspecteur, indien deze zelf een boekenonderzoek verricht, gevorderd kan worden, ook een accountant zich niet onder alle omstandigheden behoeft te begeven in een nasporen en waardeeren van alle gegevens, die uit de boekhouding, of wel aan de hand daarvan uit andere omstandigheden, kunnen worden getrokken;

dat dus ook onderdeel B vruchteloos is voorgesteld;

Overwegende aangaande onderdeel C:

dat de Raad van Beroep aan de door hem aangeduide onvolmaaktheden in de

boekhouding de gevolgtrekking mocht verbinden dat die boekhouding eene zekerheid aangaande de behaalde winst niet opleverde;

dat de Raad eveneens, en zeker na het constateeren van die onvolmaaktheden, vrijheid had om, nu eene op voldoende vaststaande gegevens gebaseerde berekening een geheel ander resultaat bleek op te leveren, de boekhouding ter verwerpen, ook al waren daarin boekhoudkundig geene fouten aan te wijzen;

dat eindelijk het gemis aan vakbekwaamheid bij een belanghebbende weliswaar er toe kan leiden, eene boekhouding ook dan als juist te aanvaarden, indien een langs anderen weg geconstateerd bedrag aan winst aanmerkelijk hooger is, maar het den Raad van Beroep eveneens vrij stond om, gelijk hij gedaan heeft, met verwerping van de boekhouding, dat gemis aan vakbekwaamheid in de door hem aangenomen wijzen van berekening der winst te verwerken;

dat derhalve ook onderdeel C niet tot cassatie kan leiden;

Verwerpt het beroep.

Gedaan bij de Heeren Kusters, Vice-President, van den Dries, Kranenburg, van Regteren Altena en Sinninghe Damsté, Raden en door voornoemden Vice-President uitgesproken ter Raadkamer van den Drie en Twintigsten November 1900 Acht en dertig, in tegenwoordigheid van den Substituut-Griffier Somer.

Somer

Kusters